

MILJÖBILDER

Nr 5 augusti 2011, Årgång 12

MINNENAS ÖSTERSUNDSFABRIK

**Minns du hur det var på vår fabrik?
Dina minnen ger dej kanske blandade känslor!
Läs detta vittnesmål från överingenjör Ulf
Jerndal, numera pensionär, och känn efter vilka
tankar och känslor det ger dej!**

/Harald Gaunitz

Hej Harald!
Här följer min lilla berättelse.
Ericssons produktionsdirektör Arne Molin erbjöd mig jobb vid Östersundsfabriken. Detta var 1970. Jag skulle ansvara för att konvertera fabriken från gammal produktion (ferritkärnor, pupinspoler m.m.) till modern elektronikproduktion. Produktion från Norrköping skulle överföras till Östersund. Tanken var att jag skulle arbeta som ställföreträdande platschef och kandidera till platsen som fabrikschef när disponenten Joel Frenning skulle gå i pension något år senare.
Allt verkade OK och jag accepterade förslaget.

Men då kände jag inte Joel Frenning.
Det visade sig ganska snart att han hade känt sig överkörd av Arne Molin. Frenning hade en egen kandidat, som han helst hade sett som sin efterträdare. Namnet har jag glömt. Personen ifråga var en smilande ja-sägare.
Det var avtalat att Östersundsfabriken skulle ordna en 5-rumslägenhet till mig och min familj (fru och 2 barn). Så blev icke fallet. Jag fick flytta in i en 3-rumslägenhet och magasinera en del av mina möbler.
Min första dag på arbetet blev jag inkallad till disponenten, som mycket

tydligt talade om för mig att jag inte själv fick ta några som helst beslut. Om det så rörde sig om en enda skruv så skulle jag dra detta ärende för disponenten för beslut. Vid den tiden förde Östersundsfabriken en tynande tillvaro. Personalstyrkan uppgick till ungefär 200 personer och det var på tok för många tjänstemän. Det fanns inga andra jobb att söka i Östersund med omnejd. Resultatet blev att många "stal" jobb från varandra dvs gjorde samma jobb bara för att visa att de var outhärliga. Ingen ville bli uppsagd på grund av brist på jobb. Frenning

var enväldig och tog alla beslut.

Vid de sammanträden, som jag var närvarande vid, presiderade Frenning. Ingen vågade framför en egen åsikt utom jag och det föll inte i god jord.

Det är ju faktiskt 40 år sedan. Jag kommer inte ihåg alla namn. Mats Blom, ? Strömstedt, Alf Claesson, ? Lundgren, Bernt Söderström, Einar Westberg, Roland Klang, Martin Törnqvist, ? Falkman, Frennings knähund, Inga-lill, sekreterare m.fl.

Jag hade en ganska stor press på mig från Arne Molins sida. Vi hade ett år på oss att överföra produktion från Norrköpingsfabriken till Östersundsfabriken och planen var att vi skulle expandera upp till 600 personer på det året. Jag jobbade en hel del övertid. Men det gick inte Frenning med på. En dag beordrade han mig att lämna in mina nycklar. När det var dags för beslut ringde jag in till Frenning och bad om ett sammanträffande. Men, han hade inte tid. "Ring mig senare", var hans svar.

Jag lät det gå en dag. Så ringde jag på nytt och fick samma svar: "Jag har inte tid, ring mig senare". Det gick ytterligare en dag och jag fick samma svar. Då blev jag förbannad, nonchalerade Frennings sekreterare och slog upp dörren till Frennings rum.

Det var då jag fick höra honom säga: "Jag tycker så förbannat illa om dig". Jag svarade att jag tyckte lika illa om honom, men vore det inte bättre om vi tog varandra i hand och började samarbeta istället. Vi skakade hand.

Men, det höll 2 dagar. Sedan var han precis som tidigare. Han djävlandes på alla sätt han kunde komma på. Många gånger var jag beredd att ringa Arne Molin, men så tyckte jag att det var illojalt och lät bli. Vi började få fart på produktionen. Jag ville anställa några arbetsledare men fick direkt avslag från Frenning. Det var inte tal om att anställa några. Det gick en tid. En dag får jag besök av en av arbetsledarna på verkstadsgolvet. Han förklarade med tårar i ögonen att han var helt slutkörd och orkade inte hålla tempot uppe. Jag försökte igen med Frenning men fick återigen avslag. Frenning brukade varje år göra en 2 veckors tjänsteresa till bl. a Sydamerika och så skulle ske även detta år. Jag såg en möjlighet att agera. Under sin bortavaro hade han delegerat sin attesträtt till sin "knähund". Jag visste att det var meningslöst att försöka få igenom några beslut den vägen. Jag ville få in en annons i Östersundsposten så snabbt som möjligt där vi sökte arbetsledare till fabriken. Rutinen var den att Frenning själv skulle skriva annonsen och sedan skulle den med kurir överlämnas till tidningen. Jag insåg genast att det var ett tillvägagångssätt som

jag inte skulle kunna tillämpa.

I stället skrev jag ihop en annons och skickade den via telex till tidningen. Annonsen infördes i tidningen redan dagen därpå. Vi fick 42 svar. Många av de som svarade var Östersundare i förskingringen dvs personer som pga av brist på jobb i Östersund tvingats söka jobb på annan ort. Jag anställde direkt 2 st. (mycket goda medarbetare). Det var mycket viktigt att personerna ifråga just tillhörde kategorin Östersundare i förskingringen därför att det var en oskriven lag Östersundsföretagen emellan att inte rekrytera arbetskraft från varandra. Det dröjde inte många minuter efter Frennings hemkomst från utlandsresan som han högröd i ansiktet stormade in på mitt tjänsterum och skrek och domderade att jag begått tjänstefel och överskridit mina befogenheter. Men, jag blev kvar och så blev också våra nyanställda arbetsledare.

Allt jag gjorde rapporterades till Frenning. Han skulle ha reda på varje liten detalj. Det var många som berättade för honom vad jag gjorde. Därför var det väldigt viktigt för mig att, när jag gjorde något, alltid ha säkert fotfäste dvs ytterst noga ha tagit reda på eventuella konsekvenser. Jag får en inkallelse till repövning. Jag hade kunnat få dispens om platschefen hade skrivit under. Men, Frenning vägrade att begära uppskov för min räkning. Så går det en tid och så plötsligt nås vi av beskedet att Frenning lagts in på sjukhus. Jag tror att det var något hjärtbesvär. Han skulle bli borta ganska länge. Vad

händer? Jo, många är handlingsförlamade; Det finns ingen som vågar ta några beslut. I det läget ringer jag upp Arne Molin och begär att han omgående ordnar med attesträtt för Östersundsfabriken. Den gick till knähunden. För mig inleddes en mycket bra period. Jag fick arbetsro för första gången. Mängder av beslut togs och genomfördes effektivt. Men jag visste att varje beslut skulle nagelfaras av Frenning så snart han var kapabel till det. Men jag var beredd. Jag hade tänkt igenom varje beslut från alla tänkbara synvinklar: ekonomi, miljö, personal, mm,mm,mm.

Jodå, Frenning kryade på sig och han gjorde allt han kunde för att hitta fel i mina beslut. Men han gick bet. Min familj och jag flyttade till Östersund i juli 1970. Jag hade sålt mitt hus i Stockholm. Vi hamnade som sagt i en 3-rumslägenhet och en del möbler på magasin. Exakt ett år senare, i juli 1971, flyttade vi in i en nybyggd villa på Stenåldersvägen i Odensala. Jag hade själv ordnat allting. I slutet av november samma år öppnas dörren till mitt tjänsterum och in kommer Arne Molin, Ericssons produktionsdirektör. Han hade chartrat ett flygplan till Östersund enbart för att meddela mig att jag inte längre var någon kandidat till platschefsjobbet. Han baserade sitt beslut helt på uttalanden från disponenten Frenning. Jag anklagades för allt mellan himmel och jord. Jag sade till Arne Molin att då går vi tillsammans in till Frenning så jag får höra honom säga det. Jag anklagades bl.a för att ha använt piska mot personalen ute på verkstadsgolvet. Jag insåg det meningslösa i att

över huvud taget gå i svaromål. Frenning var en sjuk person!

Tillbaka i mitt tjänsterum talades vi vid, Arne Molin och jag. Han förklarade för mig att Frenning varit i företaget över 30 år och han kände sig tvungen att ta parti för disponenten. Frenning skulle gå i pension vid årsskiftet redan om någon månad och han ville inte förstöra hans sista tid inom Ericsson. Han var mycket nöjd med det arbete som jag utfört och ville till varje pris ha mig kvar inom produktion.

Vi kom då överens om att han skulle undersöka vilka jobb som han kunde erbjuda mig och återkomma med besked med det snaraste. Vi kom också överens om att om jag själv fixade ett jobb så skulle han släppa mig omgående. Jag skulle inte behöva vara kvar i Östersund och sätta en ny kandidat in i arbetet. Dagen därpå ringde Arne Molin upp mig och erbjöd mig arbete på kvalitetsavdelningen i Stockholm. Jag tackade nej direkt.

I stället satte jag mig på planet till Stockholm och träffade Rolf Dahlblom och Kurt Katzeff. Båda kände mig mycket väl och var mycket bestörta över händelseutvecklingen. Tillsammans med Göte Jonsson, chef för Tellusverkstaden, kom de fram till att jag skulle göra mest nytta inom mönsterkortsproduktionen på Tellus. Jag träffade Göte och vi var helt överens. Jag skulle börja mitt arbete så snart som jag sålt mitt hus i Östersund och hittat en ny bostad i Stockholm. Samma kväll blev jag hembjuden på middag till Rolf Dahlblom. Han bodde i ett radhus i Vårberg. Han frågade vad jag tyckte om huset. Det var nämligen så, att familjen Hedman som

bodde i huset vägg i vägg hade just flyttat till en annan stad och nu ville de hyra ut huset. Vi slängde oss på telefon och jag fick hyreskontrakt på huset med option på att senare kunna köpa huset. Jag återvände till Östersund dagen därpå. Nu gällde det att sälja huset. På Stenåldersvägen hade byggfirman uppfört ett flertal liknande typvillor. Men jag hade kommit överens med byggfirman om en del ändringar bl.a. en källarvåning under hela huset. Alla de andra husen hade bara en betongplatta. Som närmsta granne hade jag Nils Simonsson, känd läkare i Östersund. När han fick höra att jag skulle sälja huset bad han , på stående fot, att få köpa det. Sagt och gjort. Nisse och Bisse Simonsson köpte huset. Den 9 December gick flyttlasset från Östersund till Stockholm. Inom loppet av två veckor hade jag slutat mitt arbete i Östersund, sålt mitt hus, flyttat in i ett radhus i Stockholm och börjat ett nytt jobb på Tellusfabriken. Min äldste son Joakim hade förvägrats en plats på lekis i Östersund med motivering att min fru var hemmafru och vi hade det för bra ställt. I Stockholm fick han direkt en plats på lekis. Tänk att få slippa alla småaktigheter i Östersund. Tiden i Östersund var, som alla förstår, synnerligen lärorik. Men många borde skämmas. Vad Arne Molin beträffar så fick jag full upprättelse till slut. Men det tog 8 år. Hälsn/Ulf

Om adressaten ej finns på vidstående adress v.g. återsänd tidningen med uppgift om den nya adressen.

Genomförda projekt

Rapportering till

09-80 - 07-87 Production Manager, Microelectronics Division, Ericsson Components Stig Larsson/ Lars Ramqvist

08-87 - 12-89 Project office, BT Local. Technical Division. TN /Håkan Jansson Jan Stenberg

01-90 - 12-91 Project office (FM, BM). Region England. TN. Ingemar Nilsson Jan Stenberg, Bo Hedfors

01-92 - 06-93 Project office (APZ, GSS-P5 ++) TN. Core Unit Basic Systems Jorma Mobrin

07-93 - 04-95 SDH Project (BT) + project office (12), KK. Transport Netw. Systems Magnus Warbert/Anders Igel

05-95 - 10-96 Programme Manager, KK. Broadband Network Systems Björn Hemstad/Anders Igel

11-96 - 10-98 Product Unit Mgr ATM switch, ÄL, Datacom Networks & IP Services Anders Igel

06-99 - 03-00 Program Manager Global Accounts, HF, Ericsson Millennium Project Roland Sjö

Otroligt jobbiga projekt. Många projekt ansågs dödsdömda, men med hjälp av de fantastiska team, som jag lyckades få ihop, klarade vi samtliga med bravur.

Hälsningar/Ulf

Sänd gärna in synpunkter och kommentarer på innehållet i denna tidning. Har du andra idéer till innehåll så kom med tips eller skriv ihop något själv. Din identitet är skyddad av det s.k. meddelarskyddet. Tidningen förbehåller sig rätten att avkorta och redigera inkomna artiklar. Du som kritiseras i tidningen har rätt till replik. Inga artiklar honoreras. /Redaktionen

MILJÖBILDER NR 5 augusti 2011, ÅRG. 12

Redaktör: Harald Gaunitz

Adress: Storgatan 61 C, SE-831 33

Östersund

E-brev: RotfrukterHotmail.com (snabela efter r) eller MiljoBilderTelia.com

(Punkt efter o och Telia, snabela efter r)

Internetsida: <http://www.miljobilder.com>

Tryck: Harald Gaunitz

Ansvarig utgivare: Harald Gaunitz

Original framställt på PC och tryckt på laserskrivare

Eftertryck tillåts om källan anges.

Tidningen utkommer minst fyra gånger per år.

Lösnummerpris 40:-

Prenumerationspris 120:- Inbetala beloppet på plusgirokonto 124 59 17-8 och ange namn och adress på inbetalningskortet och att det gäller prenumeration.